

Nr 586

Av herr **Gustavsson** i Alvesta m. fl., om en allmän tandvårdsförsäkring.

(Lika lydande med motion nr 508 i Första kammaren)

De allra flesta människor i vårt land har på grund av tandsjukdomarnas utbredning så gott som årligen behov av tandläkarvård. Av 1961 års sjukförsäkringsutredning verkställda undersökningar visar att detta regelbundet återkommande vårdbehov i fråga om stora delar av befolkningen ej är tillfredsställt i den omfattning som krävs för att vidmakthålla en god tandstatus. Utredningen konstaterade att regelbundet återkommande tandläkarvård efterfrågas av uppskattningsvis endast hälften av de vuxna som kan anses vara i behov av sådan vård. Många efterfrågar över huvud taget ej tandläkarvård eller gör det blott vid akuta besvär eller eljest sporadiskt. Detta otillfredsställda vårdbehov är främst framträdande hos lägre inkomstagare. Orsaken är helt naturligt att kostnaderna för en rationellt genomförd tandläkarvård har en hämmande effekt.

För att göra tandläkarvården ur ekonomisk synpunkt lättare tillgänglig för den enskilde föreslog utredningen att inom den allmänna försäkringens ram skulle införas en tandvårdsförsäkring. Den nya lagstiftningen föreslogs träda i kraft den 1 januari 1968. Från centerpartiets sida hälsades detta förslag med tillfredsställelse. Det var ett gammalt önskemål från centerpartiet som utredningen tillmötesgick. Redan 1961 uttalade sig centerens riksstämman i Uppsala för en allmän tandvårdsförsäkring.

Sjukvårdsutredningens betänkande avlämnades den 10 december 1964. Regeringen vidtog dock ingen annan åtgärd med anledning av betänkandet än att två år senare tillsätta en ny utredning, 1967 års folktandvårdsutredning, som har till uppdrag att utreda folktandvårdens omfattning och organisation. Den jämlikhetsreform som en allmän tandvårdsförsäkring innebär har skjutits på framtiden.

Det är därför angeläget att riksdagen begär att förslag till utformning av en tandvårdsförsäkring skyndsamt förelägges riksdagen. Vid det utredningsarbete som erfordras bör särskilt beaktas frågan om införande av resekostnadsersättning i samband med tandläkarvård. Stora grupper i vårt land, i synnerhet landsbygdens befolkning, drabbas av icke oväsentliga merkostnader på grund av långa resor i samband med tandvården. Detta förhållande liksom tandläkarkårens ojämna geografiska spridning torde vara anledningen till att besöksfrekvensen hos tandläkare är väsentligt lägre hos befolkningen på landsbygden än i städer och tätorter, vilket 1961 års sjukförsäkringsutredning betecknade som klart otillfredsställande. Redan

socialvårdskommittén underströk på sin tid vikten av att sjukförsäkringens förmåner vad avser ersättning för läkarvård kombinerades med regler för ersättning för kostnader i anledning av resor till och från läkare. Läkarvården skulle eljest enligt kommitténs mening trots sjukförsäkringens förmåner i övrigt ej bli tillgänglig för personer som var bosatta på långt avstånd från läkare. Socialvårdskommitténs förslag godtogs av statsmakterna, och rätt till ersättning för resekostnader i samband med läkarvård har förelagat alltsedan den allmänna sjukförsäkringen infördes. Det finns inga skäl som talar för att inte liknande regler skulle gälla i samband med tandvård. Rätt till ersättning för resor skall föreligga i samband med såväl läkarvård som tandläkarvård.

Med hänvisning till vad som ovan anförts hemställas,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla att förslag om utformningen av en allmän tandvårdsförsäkring i enlighet med vad i motionen anförts skyndsamt föreläggas riksdagen.

Stockholm den 28 januari 1970

Rune Gustavsson (cp)
i Alvesta

Alvar Andersson (cp)
i Knäred

Torsten Stridsman (cp)
